

Írta: Carol F. McConkie
első tanácsos
a Fialak Nők
Általános
Elnökségében

Békesség a szívemben

Nyolcéves koromban láttam a prófétát, David O. McKay elnököt (1873–1970). Azért jött, hogy a New York állambeli Palmyrában felszenteljen egy új egyházi épületet. A családom elment a felszentelésre. Egy csomó másik ember is eljött. Mind nagyon izgatottak voltunk, hogy láthatjuk a prófétát!

Én még elég kicsi voltam, ezért nem nagyon láttam ki a többi ember mögül. De attól még éreztem McKay elnök szeretetét. Csak egy percre láthattam ősz haját és kedves arcát. Azt gondoltam: „Szóval így néz ki Isten egy prófétája.” Már olvastam a prófétákról a szentírásokban, de ez volt az

első alkalom, hogy személyesen is láthattam egy prófétát vagy általános felhatalmazottat. Ekkor döbbsentem rá, hogy a próféták valós emberek. És szeretnek bennünket! Mindig emlékezni fogok arra a szeretetre és békére, melyet aznap éreztem.

Mikor 11 éves voltam, volt egy másik élményem is, amely segített békét éreznem a szívemben. Közeledett a cövekkonferencia, és a cövekkórusban énekelhettem. Annyira izgatott voltam! Egy szép fehér blúzt viseltem, és olyan különlegesnek éreztem magam. A dal, melyet énekelünk a János 14:27 szövegén alapul: „Békességet

hagyok néktek; az én békességet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

Azok a szavak igazán megérintették a szívemet, és azóta is emlékszem rájuk. Amikor énekeltem e szavakat, tudtam, hogy igazak. Éreztem, hogy a Szentlélek azt mondja, hogy Jézus Krisztus követése segít békét éreznünk. Azóta, ha kihívásokkal küzdök, eszembe jut ez a szentírás, és békét ad nekem. Az az igazság, melyet fiatal koromban megtanultam, az egész életemet megáldotta. ■